

Εσπερίδα αφιερωμένη στο μακαριστό Γέροντα Εφραίμ της Αριζόνας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στο πλαίσιο των ΚΣΤ΄ Παυλείων, την Κυριακή 14 Ιουνίου το απόγευμα, πραγματοποιήθηκε στον Ιερό Ναό του Οσίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας εσπερίδα στη σειρά των Συγχρόνων μορφών της Εκκλησίας, αφιερωμένη στον μακαριστό Γέροντα Εφραίμ της Αριζόνας.

Στην εκδήλωση ομίλησαν για τον μακαριστό Γέροντα Εφραίμ της Αριζόνας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Αύρας Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Δωρόθεος Τζεβελέγκας, η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Ναούσης Γερόντισσα Μεθοδία και ο θεολόγος - συγγραφέας κ. Στυλιανός Κεμεντζετζίδης.

Μετά τις ομιλίες προβλήθηκε σπάνιο μαγνητοσκοπημένο υλικό από την συνάντηση του Μακαριστού Γέροντα Εφραίμ και του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας κ.

Παντελεήμονος τον Νοέμβριο του 2014 στην Αριζόνα.

Ο Σεβασμιώτατος στο τέλος ευχαρίστησε τους ομιλητές και τον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Αρχιμ. Σωσίπατρο Πιτούλια για τη φιλοξενία και τους απένειμε τα αναμνηστικά των ΚΣΤ΄ Παυλείων.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αρχιμ. Σωσίπατρος Πιτούλιας.

Ολόκληρη την εκδήλωση μπορείτε να παρακολουθήσετε διαδικτυακά την Τετάρτη 17 Ιουνίου 2020 στις 8:00 μ.μ. μέσα από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας.

[ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ](#)

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας:

«Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμέ-νος παρά Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάν-νης· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός» (Ἰωάν. 1.6).

Αὐτούς τούς λόγους τοῦ ἠγαπη-μένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, γιά τόν τίμιο Πρόδρομο θά μπορούσα νά δανεισθῶ καί ἐγώ γιά νά ἀνα-φερθῶ στόν Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας, στό «προβατάκι» τοῦ τιμίου Προδρόμου πού ἔστειλε ὁ ἴδιος ὁ καθηγητής τῶν μοναζό-ντων στό περιβόλι τῆς Παναγίας, στόν Ἄθωνα, γιά νά μιλήσω γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ, στόν ὁποῖο ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας θέλησε νά ἀφιερῶσει τή ἀποψινή Ἑσπερίδα, πού ἐντάσσεται στό πλαίσιο τοῦ κύκλου «Σύγχρονες μορφές τῆς Ἐκκλησίας» τῶν φετινῶν ΚΣΤ΄ Παυλείων.

Στή ζωή τῶν ἀνθρώπων τίποτε δέν εἶναι τυχαῖο. Ὁ Θεός καλεῖ τόν κάθε ἄνθρωπο μέσα ἀπό περί-ερ-γες γιά τήν ἀνθρώπινη λογική συμπτώσεις, πού εἶναι ὅμως χωρίς ἀμφιβολία μέρη τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, γιά νά τόν ὀδηγήσει καί στή δική του σωτηρία ἀλλά καί στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν ἦταν, λοιπόν, καθόλου τυ-χαῖο ὅτι ὁ μικρός Ἰωάννης, παιδί μιᾶς εὐσεβοῦς οἰκογενείας, πού γεννήθηκε στόν Βόλο τήν ἡμέρα τοῦ Γενεσίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τό 1928 καί ἔλαβε γι' αὐτόν τόν λόγο τό ὄνομά του, συνδέθηκε πνευματικά μέ ἕναν ἱερομόναχο πού ἦταν ἐφημέριος στήν πατρίδα του καί εἶχε ζήσει κάποιο διάστημα κοντά στό ὄσιο πλέον Ἰωσήφ τόν Ἡσυχαστή, στό Ἅγιο Ὄρος.

Ἀπό τόν πνευματικό του ἄκουσε θαυμαστές διηγήσεις γιά τά ἀσκη-τικά παλαίσματα τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστοῦ, καί αὐτές αὖξαναν μέσα του τόν πόθο τῆς ἀφιερῶσεως στόν Θεό καί τῆς ἰσάγ-γελης πολιτείας πού τοῦ εἶχε

έμπνεύσει πρώτη ή ίδια ή μητέρα του, μιά γυναίκα μεγάλης προσευ-χής και άσκήσεως.

Δέν ήταν επίσης τυχαίο ότι όταν έφθασε στις 26 Σεπτεμβρίου του 1947 για πρώτη φορά στο Άγιο Όρος και κατέβηκε στο μικρό λιμάνι της Σκήτης της Αγίας Άννης ο πρώτος μοναχός που συνάντησε εκεί, ο Γέρων Άρσένιος, τον ρώτησε, «Δέν είσαι έσύ ο Γιαννάκης από τον Βόλο;». Δέν ήταν τυχαίο, γιατί ο τίμιος Πρόδρομος που οδηγούσε από τη γέννησή του τον μικρό συνώνυμό του και τον είχε υπό τη σκέπη του, είχε έμφανισθεί τό προηγούμενο βράδυ στον Γέροντα Ίωσήφ τον Ήσυχαστή, που άσκήτευε τότε στην Καλύβη του Τιμίου Προδρόμου στη Μικρή Αγία Άννα και τον είχε είδοποιήσει: «Σου φέρνω ένα προβατάκι. Βάλε το στη μάνδρα σου και προστάτευσέ το». Και ο Γέροντας τό είχε πεί στον γερο-Άρσένιο, που ήταν συνασκητής του, και την άλλη ήμέρα εκείνος τον αναγνώρισε στο λιμανάκι.

Τά χρόνια της μαθητείας του Γέροντα Έφραίμ κοντά στον όσιο Ίωσήφ τον Ήσυχαστή, χρόνια μαθητείας στην τέλεια ύπακοή και στην αδιάλειπτη νοερά προσευχή, ήταν χρόνια προετοιμασίας για όσα θά ακολουθοΰσαν, για όσα θά του άνέθετε ή χάρη του Θεού να κάνει, για τη μαρτυρία της Όρθο-δόξου πίστεως και του Όρθοδόξου μοναχισμού που έπρόκειτο να δώσει.

Τή σκληρότητα και τίς δυσκολίες της έρήμου της Μικρής Αγίας Άννης συμπλήρωναν οι κόποι και οι πόνοι της άυστηρής άσκήσεως και της ακριβοΰς τηρήσεως του καθημερινού προγράμματος, κεντρικός άξονας του όποιου ήταν ή άγρυπνία που ξεκινούσε, όπως περιγράφει ο Γέροντας Έφραίμ, μέ τό ήλιοβασίλεμα και συνεχιζόταν όλη τη νύκτα.

Όμως, παρά την άυταπάρνηση και τό ζήλο της Συνοδείας για την άυστηρή άσκηση και την αδιάλειπτη προσευχή, τό κλίμα και οι δυσκολίες του τόπου κλόνισαν λίγα χρόνια άργότερα, τό 1953, την ύγεία τους, και έτσι μετά από πολλή προσευχή και πληροφορία του Θεού μετακινήθηκαν στην Καλύβη του Εύαγγελισμού της Θεοτόκου, στη Νέα Σκήτη. Έξι χρόνια άργότερα και 12 από τότε που ο Γέροντας Έφραίμ είχε ένταχθεί στη συνοδεία του όσιου Ίωσήφ, έφθασε ή ώρα να αναλάβει και ο ίδιος πνευματικές εύθύνες, άκολουθώντας την έντολή του Γέροντά του, να δημιουργήσουν μετά την κοίμησή του οι ύποτακτικοί του τίς δικές τους Συνοδείες.

Σύντομα άρχισαν να συγκεντρώνονται μοναχοί γύρω από τον Γέροντα Έφραίμ, που από τό 1968 είχε έγκατασταθεί στην Καλύβη του Αγίου Άρτεμίου στη Σκήτη της Προβάτας.

Τό Άγιο Όρος ύποφέρει αυτά τά χρόνια από έλλειψη μοναχών, γι' αυτό και λίγα χρόνια άργότερα οι μοναχοί της Μονής Φιλοθέου θά ζητήσουν από τον Γέροντα

Ἐφραίμ νά ἐγκατασταθεῖ στή μονή μέ τήν ἀδελφότητά του καί νά ἀνα-λάβει τήν ἡγουμενία. Παρότι εἶχε συνηθίσει σέ ἕνα ἡσυχαστικό περιβάλλον ἐντελῶς διαφορετικό ἀπό αὐτό μιᾶς Μονῆς, ὁ Γέροντας Ἐφραίμ εἶχε μάθει ἀπό τόν Γέρο-ντά του νά κάνει ὑπακοή στό θέ-λημα τοῦ Θεοῦ. Καί ἔτσι, ὅταν βε-βαιώθηκε γι' αὐτό, δέχθηκε τήν πρό-ταση καί ἐνθρονίσθηκε τό 1973 ἡγούμενος τῆς Μονῆς Φιλοθέου.

Ὁ Θεός συνέχιζε νά τόν προετοι-μάζει γιά τή μετέπειτα πορεία του, καί ἡ ἡγουμενία του στή Μονή Φιλοθέου ἦταν ἕνας σταθμός πρὸς αὐτήν. Ἡ ἐμπειρία του ὡς πνευμα-τικοῦ ὁδηγοῦ αὔξανε τόν ἀριθμό τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς Φιλο-θέου, γι' αὐτό καί τοῦ ζητήθηκε καί πάλι νά ἐπανδρώσει μέ πατέ-ρες τῆς Ἀδελφότητος καί ἄλλα μοναστήρια, ὅπως τίς μονές Ξηρο-ποτάμου, Κωνσταμονίτου καί Κα-ρα-κάλλου, ἐνῶ συγχρόνως ὁ Γέρο-ντας ἀνέλαβε καί τήν πνευματική καθοδήγηση ἀρχικά τῆς γυναικεί-ας Μονῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας στήν Πορταριά καί στή συνέχεια τή Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερ-ρῶν, τήν ὁποία στελέχωσαν μονα-χές ἀπό τή Μονή τῆς Πορταριάς, τή Μονή τοῦ Ἀρχαγ-γέ-λου Μιχαήλ στή Θάσο, καί ἀργότερα καί τή Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου Να-ού-σης.

Ἐνῶ ἦταν ἡγούμενος τῆς Μονῆς Φιλοθέου ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἀνα-γκάζεται νά πάει στόν Καναδά γιά λόγους ὑγείας. Πολλοί εἶναι οἱ Ἕλληνες πού θά θελήσουν νά τόν γνωρίσουν, νά ἐξομολογηθοῦν καί νά ἀκούσουν τόν λόγο του. Στούς τρεῖς μῆνες τῆς παραμονῆς του ἐκεῖ ἀντιλαμβάνεται τίς πνευματι-κές τους ἀνάγκες καί συγκινεῖται. Μετά τήν ἐπιστροφή του στό Ἅγιο Ὄρος ἀρχίζουν νά καταφθάνουν πολλές προσκλήσεις ἀπό τήν Ἀμε-ρική, ὅπου στό μεταξύ εἶχαν δια-δοθεῖ οἱ ἐντυπώσεις ὅσων τόν γνώρισαν. Γιά μεγάλο διάστημα προβληματιζόταν ἂν ἔπρεπε νά ἀντα-ποκριθεῖ, ἀφήνοντας τό κατ' ἐξο-χήν καθῆκον του, αὐτό τῆς προ-σευχῆς καί τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως τῶν μοναχῶν του στό Ἅγιο Ὄρος, καί προσευχόταν θερμά στόν Θεό νά τοῦ δώσει μία ἀπάντηση.

Ἡ ἀπάντηση ἦρθε ἀπό ἕναν ἅγιο τῆς Μονῆς του, τόν Φιλοθείτη ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, κατά τή διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας ἐπί τῆ μνή-μη του τό 1980. Ὁ ἅγιος Κο-σμᾶς ἐμφανίσθηκε καί τόν κάλεσε νά ἀκολουθήσει τήν ὁδὸ πού βάδι-σε καί ὁ ἴδιος, τήν ὁδὸ δηλαδή τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἀρχικά ὁ Γέροντας ἐπισκεπτόταν τακτικά τήν Ἀμερική γιά νά καθο-δηγεῖ πνευματικά τούς ἀνθρώ-πους. Στή συνέχεια ἀποφάσισε νά ἰδρύσει ἀπό ἕνα μοναστήρι στόν Καναδά καί στίς Ἡνωμένες Πολι-τεῖες, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νά ἔχουν σταθερό σημεῖο ἀναφορᾶς. Ἔτσι ἰδρυσε τό μοναστήρι στό Μό-ντρεαλ τοῦ Καναδά καί ἕνα στό Πίτσμπουργκ τῶν Ἡνωμένων Πο-λι-τειῶν. Ὁ ἴδιος παρέμενε ἀκόμη ἡγούμενος στή Μονή Φιλοθέου, ἀλλά οἱ ἀνάγκες τῶν δύο ἔργων, στό Ἅγιο Ὄρος καί στήν Ἀμερική, ἦταν τεράστιες καί δέν ἦταν δυνα-τόν νά ἀνταποκριθεῖ. Ὅπως εἶχε μάθει καί συνήθιζε ὁ Γέροντας ζήτησε ἀπό τόν Θεό νά τοῦ δείξει τί ἔπρεπε

τελικά νά κάνει καί ποῦ νά ἀφοσιωθεῖ ὀλοκληρωτικά. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ ἦταν νά ἀφο-σιωθεῖ στό πνευματικό ἔργο στήν Ἀμερική, καί ἐκεῖνος ὑπήκουσε στόν Θεό, παραιτήθηκε τό 1990 ἀπό τήν ἡγουμενία καί ἀναχώ-ρησε ὀριστικά γιά τήν Ἀμερική.

Ἡ ἀπόφαση δέν ἦταν εὐκόλη ὑπόθεση. Ἄφησε τή θέση του ὡς Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Φιλοθέου καί πῆγε σέ ἕναν χῶρο πολύ δύ-σκολο, μέ ἐξαιρετικά ἀντίξοες συν-θῆ-κες καί ἄρχισε ἐκεῖ νά θηριομα-χεῖ κυριολεκτικά. Θηριο-μα-χοῦσε καθημερινά μέ τόν ἴδιο τόν διάβολο, στήθος πρὸς στήθος. Διότι, ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἡ πάλη μας καί οἱ ἀγῶνες μας δέν εἶναι πρὸς ἀνθρώπους, οὔτε πρὸς ἀνθρώπινα πράγματα, ἀλλά εἶναι πρὸς τās ἀρχάς καί τās ἐξουσίας τοῦ σκότους, πρὸς τόν κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου, τόν διάβολον. Καί εἶναι πολύ δύ-σκολο πράγμα νά τά βάζει κανεῖς μέ αὐτόν. Θέλει μεγάλη ταπείνω-ση καί πρό πάντων μεγάλα μέτρα πνευματικά. Εἶναι καί δύσκολο, εἶναι καί ἐπικίνδυνο, εἶναι καί φοβερό.

Γι' αὐτό καί θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ὁ Γέροντας Ἐφραίμ εἶναι ἕνας σύγχρονος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ἕνας μέγας, ἀκόμη, ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας ἰσα-πό-στολος. Καί τό λέω αὐτό, ἰσαπό-στολος, γιατί μόνο ἕνας πού ἔχει ἀποστολική χάρη θά μπορούσε νά κάνει αὐτό τό τεράστιο ἔργο στήν Ἀμερική. Γιατί, ὅπως ξέρετε, ἡ Ἀμερική εἶναι μία χώρα μέ πλη-θώρα παραδόσεων, θρησκειῶν, ιδεολογιῶν, τά ὁποῖα προκαλοῦν μία σύγχυση. Καί τήν ἐποχή ἐκεί-νη ἐπικρατοῦσε μία συγκεχυμένη κατάσταση ἀκόμη καί στόν χῶρο τῆς ἴδιας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλη-σίας. Σέ τέτοιο σημεῖο μάλιστα ἦταν προχωρημένη ἡ ἐκκοσμί-κευ-ση καί ἡ σύγχυση, πού καμιά φορά διερωτᾶτο κανεῖς ἐάν μποροῦν νά θεωροῦνται ὀρθόδοξοι. Βέβαια ὁ κόσμος εἶχε πολύ πόνο καί πολλή ἀγάπη πρὸς τόν Θεό, ἦταν ἄνθρω-ποι πονεμένοι καί ἔσωζαν τήν ψυχή τους μέ τόν πόνο καί τήν ὑπομονή τους.

Οἱ προσευχές τους ἀνέβηκαν τε-λι-κά στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ καί ἐξα-πέστειλε ὁ Θεός τόν δοῦλον του, τόν ἐκλεκτό δοῦλο του, τόν Γέρο-ντα Ἐφραίμ, σέ ἡλικία μεγάλη, ἦταν περίπου 60 ἐτῶν, ὅταν ἄφησε διαπαντός τό Ἅγιον Ὅρος. Καί ὅπως ὁ ἴδιος τό ἔλεγε πολλές φο-ρές, ἔλαβε τήν πληροφορία ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν νά πορευ-θεῖ στήν Ἀμερική.

Παρά ὅμως τήν πληροφορία τοῦ Θεοῦ εὐρισκόμενος στή Νέα Ὑόρ-κη, ἀφηγεῖτο ὁ Γέροντας, εὐρι-σκόταν σέ μεγάλη δυσκολία. Εἶχε λογισμούς, τί θέλω τώρα ἐγώ καί ἀνακατεύομαι μέ τήν Ἀμερική καί δέν ἔμενα στό Ἅγιο Ὅρος, ἡλικιω-μένος ἄνθρωπος, ἀπό μικρό παιδί στό Ἅγιο Ὅρος, στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὅρους. Τί θέλω ἐγώ καί κά-νω αὐτά τά πράγματα, «ζάλην ἔνδοθεν ἔχων λογισμῶν ἀμφιβό-λων», ὅπως ὁ σῶφρων Ἰωσήφ.

Ὁ Θεός, βλέπετε, ἐπιτρέπει καί στούς ἁγίους νά περνοῦν δυσκο-λίες καί μέ τόν ἑαυτό τους ἀκόμη. Καί πάλευε ὁ Γέροντας μέ τούς λογισμούς του καί πάλευαν μαζί του καί ὄλες οἱ ἀνθρώπινες κατα-στά-σεις. Ἐχθρότητα, ὄλες οἱ πόρ-τες κλειστές, κάποιες ὁμάδες ἀν-θρώπων ἤθελαν νά τόν σκοτώ-σουν, ἔβαζαν ὄλα τά ἀνθρώπινα μέσα νά τόν διώξουν ἀπό τήν Ἀμε-ρική. Τόν κατηγοροῦσαν, τόν συκοφαντοῦσαν, τόν κοροΐδευαν, τόν ἐνέπαιζαν, καί βρισκόταν σέ μία πολύ δύσκολη κατάσταση. Καί ἐκεῖνος προσευχόταν σέ ἕνα μικρό διαμερισμάκι στή Νέα Ὑόρκη. Προσευχόμενος σέ αὐτή τή δυσκο-λία τή μεγάλη καί παρακαλώντας τόν Θεό νά τόν στηρίξει, νά τόν βοηθήσει, νά τόν ἐξαγάγει ἀπό τή δυσκολία στήν ὁποία εὐρίσκετο, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀνοιξε τά μάτια τῆς ψυχῆς του καί εἶδε ἕνα φοβερό καί ἀποκαλυπτικό ὄραμα. Δέν ἦταν ὄνειρο, τό εἶδε στήν προσευ-χή του, τήν ὥρα τῆς προσευχῆς. Εἶδε ὅτι βρισκόταν μέσα σέ μία ζούγκλα, ὅπως μπορεῖ νά φαντα-σθεῖ κανεῖς τή ζούγκλα πού βλέ-πουμε στήν τηλεόραση, σέ ἕνα πυκνό δάσος γεμάτο ἄγρια θηρία, ὅ,τι θηρίο μπορεῖτε νά φαντα-σθεῖ-τε.

Ὁ Γέροντας ἦταν μέσα στή ζού-γκλα μόνος του καί κρατοῦσε στήν ἀγκαλιά του ἕνα μωρό, ἕνα βρέ-φος. Καί ἔβγαιναν ἀπό παντοῦ θη-ρία καί τόν κατεδίωκαν μέ σκοπό νά τόν κατασπαράξουν. Πεινασμέ-να, λυσσαλέα τά θηρία. Ἔτρεχε ἀπό ἐδῶ, ἔτρεχε ἀπό ἐκεῖ, ἀσθμαί-νοντας, ἀγχωμένος, ἀγωνιώντας, κάθιδρος ἀπό τήν ἀγωνία καί τήν προσπάθεια νά διαφύγει ἀπό τά θηρία. Τήν τελευταία στιγμή κατόρ-θωνε καί γλίτωνε. Ἀλλά ἦταν ἀλλεπάλληλες οἱ ἐπιθέσεις τῶν θηρίων. Κάποια στιγμή ὄμως, ἀφοῦ ἔγινε κατάκοπος, βρέθηκε σέ ἕνα στενό μονοπάτι, πού ἦταν βράχος δεξιά, βράχος ἀριστερά, καί ἦταν σχεδόν μιά τρύπα πού ἔπρεπε νά περάσει ἀπό τή μέση. Δέν μποροῦσε νά κάνει τίποτε. Τόν κατεδίωκαν τά ἄγρια θηρία. Δέν μποροῦσε νά πάει πίσω, γιατί κρατοῦσε καί τό μικρό, καί ἔτσι μπῆκε μέσα σ' αὐτή τήν τρύπα γιά νά μπορέσει νά περάσει ἀπέναντι.

Ἐκεῖ πού ἦταν στή δυσκολία καί ἦταν νά βγεῖ ἀπό τό στόμιο τῆς τρύπας ἐκείνης, ἕνας τρομερός δράκοντας, ἕνα φίδι τεράστιο, ἦταν ἔτοιμο. Ἄνοιξε τό στόμα του νά ἀρπάξει τόν Γέροντα. Ὅταν εἶδε ὅτι δέν μποροῦσε νά κάνει κάτι ἄλλο καί θά τόν κατεσπάραζε ὁ δράκοντας, ἐκεῖνος ἔβγαλε μιά σπαρακτική φωνή καί φώναξε «Παναγία μου, σῶσε με». Μέ τό «Παναγία μου», πού φώναξε ὁ Γέροντας καί ἐπικαλέσθηκε τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἄκουσε τή φω-νή τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία φώ-ναξε «Μιχαήλ». Καί μέ τό «Μιχα-ήλ» εἶδε ὁ Γέροντας τό χέρι τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ μέ τό κο-ντάρι, πού ἔδωσε μιά στόν δράκο-ντα καί ἐξαφανίσθηκαν τά πάντα. Καί ἐπικράτησε μία ἡσυχία, μία εἰρήνη. Χάθηκαν καί τά θηρία, χάθηκε καί ἡ ζούγκλα, χάθηκαν καί τά πάντα. Καί μία εἰρήνη κυ-ριάρχησε στήν ψυχή τοῦ Γέροντα. Ἀλλά εἶχε καί μία μεγάλη ἀπορία τί ἦταν ὄλο αὐτό τό πράγμα τό ὁποῖο εἶδε, μούσκεμα στόν ἰδρῶτα ἀπό τήν ἀγωνία καί τόν κόπο. Καί τοῦ ἐμήνυσε ὁ Θεός

καί τοῦ εἶπε ὅτι ἡ ζωὴ σου ἀπὸ ἐδῶ καί ἐμπρός αὐτὴ θά εἶναι. Λέει «Ἐντάξει, ἀλλὰ τό μωρό; Ποιό εἶναι τό μικρό πού κρατοῦσα στήν ἀγκαλιά μου;» Καί τοῦ ἀπάντησε ὁ Θεός, τό βρέ-φος εἶναι ἡ ψυχὴ σου. Πρέπει νά σώσεις τήν ψυχὴ σου, μέσα ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ δυσκολία. Ὁ ἀγώνας σου εἶναι νά σώσεις τήν ψυχὴ σου. Καί αὐτό εἶναι τό σημαντικότερο ὅλων. Διότι πράγματι ὅλοι μας ἔχουμε δυσκολίες στή ζωὴ μας, μικρές, μεγάλες, ὁ καθένας στά μέτρα του. Ἐάν ξεχαστοῦμε καί ἀσχοληθοῦμε μέ τίς δυσκολίες πού ἔχουμε καί τό ποιός μᾶς τίς προ-καλεῖ κτλ., χάσαμε τό παιχνίδι. Καί ἔλεγε ὁ Γέροντας, ἀπὸ τότε ἔκανα μία μεγάλη προσπάθεια νά μαζευτῶ στὸν ἑαυτό μου καί νά κάνω ὅ,τι μπορῶ, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ ὅλα νά κοιτάζω τήν ψυχὴ μου. Νά μὴν ξεχάσω τήν ψυχὴ μου. Αὐτό εἶναι τό δίδαγμα τοῦ Γέροντα Ἐφραίμ, τό ὁποῖο μᾶς ἔδωσε μαζί μέ τά πολλά ἄλλα διδάγματα τά ὁποῖα ἄφησε.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Γέροντα ἦταν πολ-λοί καί μεγάλοι. Τεράστιες δυσκο-λίες, πολλοὶ πειρασμοί, θλί-ψεις. Θά πληρώσει βαρὺ τίμημα. Ὅποιος ἐνοχλεῖ τὸν διάβολο, πλη-ρώνει βαρὺ τίμημα. Ἐλεγε ὁ ἅγιος Παΐσιος, ἂν πᾶς νά τὸν ἐνοχλήσεις νά βγεῖ ἀπὸ τὴν τρύπα του τό φίδι, καί μόλις βγεῖ, ποιόν θά δαγκά-σει; ἐκεῖνον πού τό ἔβγαλε, ἐκεῖνον πού τό ἐνοχλοῦσε.

Ἔτσι εἶναι καί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι μέσα ἀπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐκλήθησαν νά γίνουν ἄνθρωποι ἰσαπόστολοι, νά γίνουν αὐτοὶ πού θά καλέσουν τὸν κόσμον κοντά στὸν Θεό. Θά πληρώσουν τό τίμημα τοῦ πνευματικοῦ νόμου, ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι καί οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ὑπέμεινε ὁ Γέροντας πολλές δυσκολίες, πολλοὺς πειρασμούς, μέχρι πού ἀποπειράθηκαν μερικές φορές νά τὸν σκοτώσουν. Ἀλλὰ ὁ πόνος τοῦ Γέροντα, ὅπως μοῦ ἔλε-γε, ἦταν ὅτι ἀκόμη καί στήν ἐπίση-μη Ἐκκλησία δέν εἶχαν καταλάβει τὴν ποιότητά του καί ποιό ἦταν τό ἔργο τό ὁποῖο ἤθελε νά κάμει στήν Ἀμερική. Τὸν δυσκόλεψαν πάρα πολύ, εἴτε ἐν γνώσει τους εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τους, καί τὸν ταπείνωσαν καί τὸν ἔφεραν σέ πολύ δύσκολες στιγμές.

Αὐτά τά πράγματα ἦταν ἀσφα-λῶς ἐπώδυνα γιὰ τὸν Γέρο-ντα, ἀλλὰ οἱ ἅγιοι καί οἱ ὄσιοι καί οἱ μάρτυρες δέν περνοῦν τὴ ζωὴ τους εὐχάριστα. Ὁ Χριστός ὅμως, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ἐμφά-νισε τὸν ἑαυτό του καί εὐλόγησε καί ἔφερε καρπούς εἰς τό ἔργο του.

Ὅπως ἔλεγε ὁ Γέροντας, ὀργά-νω-νε τά Μοναστήρια του καί ἤθελε νά κτίσει τά Μοναστήρια στήν Ἀμε-ρική, διότι αὐτὴ τὴν πληρο-φορία ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ καί αὐτό ἦταν τό ἔργο πού μπο-ροῦ-σε ὡς μοναχός καί Γέροντας Ἀγιορείτης νά κάνει.

Ἦταν ἓνας ἀδύνατος ἄνθρωπος σωματικά. Ὅσοι τὸν ἤξεραν, ἦταν ἓνας

άδυνατούλης άνθρωπος, ήξερε 5-6 λέξεις αγγλικές. Καί όμως κυκλοφορούσε μέσα σέ άν-θρώ-πους πού δέν ήξεραν σχεδόν καθόλου Έλληνικά, καί έκανε αυ-τό τό τεράστιο έργο.

19 Μοναστήρια στήν Άμερική έκτισε καί επάνδρωσε καί είναι σήμερα περίπου 700 μοναχοί καί μοναχές. Από αυτούς τούς 700, 50 μέ 60 είναι Έλληνες, οί άλλοι όλοι είναι από άλλες έθνικότητες, οί όποιοι προηγουμένως δέν ήταν όρθόδοξοι.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο με-γάλο καί δύσκολο έργο ήταν αυτό τό όποιο έγινε. Καί αυτό μαρτυρεΐ καί επιβεβαιώνει ότι ό άνθρωπος αυτός, ό Γέροντας Έφραΐμ, ήταν απεσταλμένος παρά Θεού σέ αυτή τή μεγάλη ήπειρο, τήν Άμερική. Καί είχε πάντοτε τή βοήθεια του Θεού, ό όποιος διά τής προσευχής τόν πληροφορούσε τί έπρεπε νά κάνει.

Στά πρώτα χρόνια τής παρα-μο-νής του στήν Άμερική ό Γέροντας Έφραΐμ ήθελε νά ιδρύσει μία Μο-νή αφιερωμένη στον Μέγα Άντώ-νιο, τόν όποιο εύλαβεΐτο πολύ καί ό όποιος μάλιστα του τό είχε ζη-τήσει. Κάποια φορά πετούσε μαζί μέ τόν επίσκοπο τής περιοχής πά-νω από τήν έρημο τής Άριζόνα, καί εκεί, κατά τή διάρκεια τής πτήσεως, έλαβε από τήν πληρο-φορία από τόν Θεό νά ιδρύσει εκεί τή Μονή. Όταν έφθασαν στον προ-ορισμό τους μέ προ-τροπή του Γέροντα μπήκαν σέ ένα αυτοκί-νητο καί άρχισαν νά αναζητούν τόν κατάλληλο τόπο. Όλοι του έλεγαν ότι δέν είναι δυνατόν νά κτισθει μοναστήρι εκεί, γιατί ό τόπος είναι έρημικός καί αφιλ-ό-ξενος καί υπάρχουν μόνο κάκτοι. Όμως ό Γέροντας Έφραΐμ ήταν βέβαιος για τήν πληροφορία.

Σέ κάποιο σημείο τής διαδρομής καί ενώ δέν υπήρχε τίποτε στήν περιοχή, σέ μεγάλη ακτίνα, άκου-σαν ξαφνικά ήχο καμπάνας, όπως ήχοΐν οί καμπάνες στό Άγιο Όρος. Όλοι βεβαιώθηκαν ότι αυτό ήταν ένα θεϊκό σημείο πού τούς υποδεικνυε τόν τόπο, καί έτσι άρχισαν τίς πρώτες ενέργειες για τήν ίδρυση τής Μονής του Αγίου Άντωνίου. Μέσα σέ λίγα χρόνια μέ πολλές προσπάθειες καί κόπους ή Μονή του Αγίου Άντωνίου, όπου εγκαταστάθηκε καί ό Γέροντας Έφραΐμ, έξελίχθηκε σέ μία καταπράσινη όαση, ή όποια αναπαύει τόν επισκέπτη όχι μόνο σωματικά αλλά καί πνευματικά, γιατί αποτελεί ένα φάρο τής Όρ-θο-δοξίας «έν γή έρήμω καί άβάτω καί άνύδρω», στήν όποια κατα-φεύ-γουν όσοι αναζητούν τήν όδό καί τήν αλήθεια καί τή ζωή πού προσφέρει ό Χριστός. Καί τό ίδιο συμβαίνει καί μέ όλα τά ανδρικά καί γυναικεία μοναστήρια πού ίδρυσε ό Γέρον Έφραΐμ στήν Άμε-ρική, τά όποια ακολουθούν τό Άγιορειτικό τυπικό καί τελούν τίς ακολουθίες στήν έλληνική γλώσ-σα, έστω καί αν, όπως είπα, λίγοι είναι οί μοναχοί καί οί μοναχές πού έχουν πάει από τήν Ελλάδα.

Είχα τήν εύλογία νά γνωρίσω τόν Γέροντα Έφραΐμ, όταν ήταν ακόμη ήγούμενος

στή Μονή Φιλο-θέου καί ἐγώ ἀρχιμανδρίτης. Τόν ἐπισκεπτόμουν, ὅταν εἶχα εὐκαι-ρία, καί συζητούσαμε. Ὅταν μάλι-στα μέ μερικούς ἀπό τούς πατέρες σήμερα τῆς Ἱερᾶς μας Μητρο-πό-λεως, πού ἦταν λαϊκοί τότε, ἀνα-ζη-τούσαμε ἕνα κελλί γιά νά μονά-σουμε στό Ἅγιο Ὅρος, εἶχαμε ζητή-σει ἀπό τήν Ἱερά Μονή ἀγίου Παύλου τήν Καλύβη τῆς Συνο-δείας τοῦ Γέροντα Ἐφραίμ στή Νέα Σκήτη, ἐφόσον ὁ ἴδιος ἦταν ἤδη στή Μονή Φιλοθέου. Εἶχε μεί-νει ὅμως κάποιος ἀπό τή Συνοδεία του, ὅπως μᾶς πληροφόρησαν, καί ἔτσι τό σχέδιο δέν προχώρησε.

Μετά τό 1994, ἀφοῦ ἦλθα στή Μητρόπολη Βεροίας, ὁ Γέροντας μέ ἐπισκέφθη καί εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά συζητήσουμε ἀρκετά γιά τά προβλήματα καί τίς δυσκο-λίες πού ἀντιμετώπιζε στήν Ἀμε-ρική ἀπό κύκλους πού, ὅπως εἶπα ἤδη, τόν συκοφαντοῦσαν καί δη-μι-ουρ-γοῦσαν προσκόμματα στό ἔργο του, σέ αὐτό τό μεγάλο πνευ-ματικό ἔργο πού εἶχε δημιουρ-γήσει μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί, βεβαίως, μέ τούς κόπους καί τίς προσπάθειες καί τίς δικές του καί τῶν πατέρων.

Τότε τοῦ ζήτησα τή βοήθειά του γιά νά στελεχώσουμε τήν ἄδεια Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Ναούσης. Καί ὁ Γέροντας, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη εὐλάβεια στόν Τίμιο Πρόδρομο δέχθηκε μέ χαρά τήν παράκλησή μας καί ἔστειλε ἐδῶ τή Γερόντισσα Μεθοδία καί τήν ἀδελ-φή Θεολογία ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας τῆς Πορ-ταριάς, καί ἔτσι μπορέσαμε νά ἀνοίξουμε τήν κλειστή Ἱερά Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πού σήμε-ρα νά εἶναι ἕνας πνευματικός πνεύ-μονας τῆς Ἱερᾶς Μητροπό-λεως μας. Γι' αὐτό καί τοῦ εἶμεθα εὐγνώμονες.

Αὐτή τήν εὐγνωμοσύνη μας τοῦ ἐκφράσαμε καί ὅταν τόν ἐπισκε-φθήκαμε πρὶν ἀπό πέντε χρόνια μέ τρεῖς πατέρες ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ στήν Ἀριζό-να, ὅπου θαυμάσαμε τό ἔργο του καί τόν ἀκούσαμε καί πάλι νά μᾶς περιγράφει τούς πειρασμούς καί τίς δυσκολίες πού συνήντησε στόν ἀγώνα του στήν Ἀμερική. Ἦταν ἡ τελευταία φορά πού συναντηθή-καμε πρὶν ἀπό τήν κοίμησή του τόν περασμένο Δεκέμβριο.

Ἀξίζει ὅμως νά ἀναφέρουμε καί τή μαρτυρία ἑνός συγχρόνου ἀγίου γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ.

Ὅταν κάποτε πῆγε ὁ Γέροντας Ἐφραίμ στήν Ἀγγλία νά συναντή-σει τόν Γέροντα Σωφρόνιο καί συναντήθηκαν γιά πρώτη φορά καί ἀσπάσθηκαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ τόν ἐν Χριστῷ ἀσπασμό, εἶπε ὁ Γέρον Σωφρόνιος «πρώτη φορά εἶδα τέτοιον καθαρό ἄνθρωπο, νε-κρόν τῷ κόσμῳ, τελείως νεκρόν τῷ κόσμῳ».

Καί ἦταν πράγματι νεκρός τῷ κόσμῳ. Ὁ νοῦς του, ἡ καρδιά του ἦταν μία ἀδιάλειπτος προσευχή καί τίποτε ἄλλο. Ἄγγελος ἐν σώ-ματι.

Σ' αὐτόν, τόν ἐν σώματι ἄγγελο, ἀφιερώνουμε εὐλαβῶς τή ἀπο-ψι-νή Ἑσπερίδα στό

πλαίσιο τῶν ΚΣΤ΄ Παυλείων. Καί θά ἔχουμε τή χαρά καί τήν εὐλογία νά ἀκούσουμε στή συνέχεια τρεῖς ἀνθρώπους πού γνώ-ρισαν τόν Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας, αὐτή τή μεγάλη σύγχρο-νη καί ἁγιασμένη μορφή τῆς Ἐκκλησίας μας. Τρεῖς ἀνθρώπους πού ἔζησαν κοντά του καί διδά-χθη-καν ἀπό τίς νουθεσίες του καί τό παράδειγμά του.

Οἱ ἀποψινοί ὁμιλητές μας εἶναι ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρί-της π. Δωρόθεος Τζεβελέγκας, καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀγίου Γεωργίου Αὔρας, ἡ Γερό-ντισσα Μεθοδία, καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ναούσης καί ὁ κ. Στυλιανός Κε-μεντζετζίδης θεολόγος καί συγ-γρα-φέας. Τούς εὐχαριστῶ ὅλους θερμά γιά τόν κόπο τους καί τήν πρόθυμη ἀνταπόκρισή τους στήν πρόσκλησή μας, ἀλλά καί γιά ὅσα διδακτικά καί ὠφέλιμα θά μᾶς ποῦν γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας καί ὅλους ἐσᾶς πού παρά τίς δυσκολίες ἤρθατε γιά νά τιμή-σετε τόν μακαριστό Γέροντα Ἐφραίμ τῆς Ἀριζόνας καί τήν ἐκδήλωση τῆς Ἱερᾶς μας Μητρο-πόλεως.